

LISINA CONEY

kalbin en karanlık köşesi

LAPIS

Kalbin En Karanlık Köşesi

Orijinal İsmi: *The Darkest Corner of the Heart - The Brightest Light #2*

Yazar: Lisina Coney

Çeviri: Berke Kılıç

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin

Editör: Sevim Neşe

Düzelti: Öznur İlter

Son Okuma: Damla Akbulut

1. Baskı: Ağustos 2024

ISBN: 978-625-94944-2-5

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Lisina Coney, 2024 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Eserin Türkçe yayım hakkı, Two Daisy Media aracılığıyla alınmıştır.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

LISINA CONEY

kalbin en karanlık köşesi

Çeviri: Berke Kılıç

LAPIS

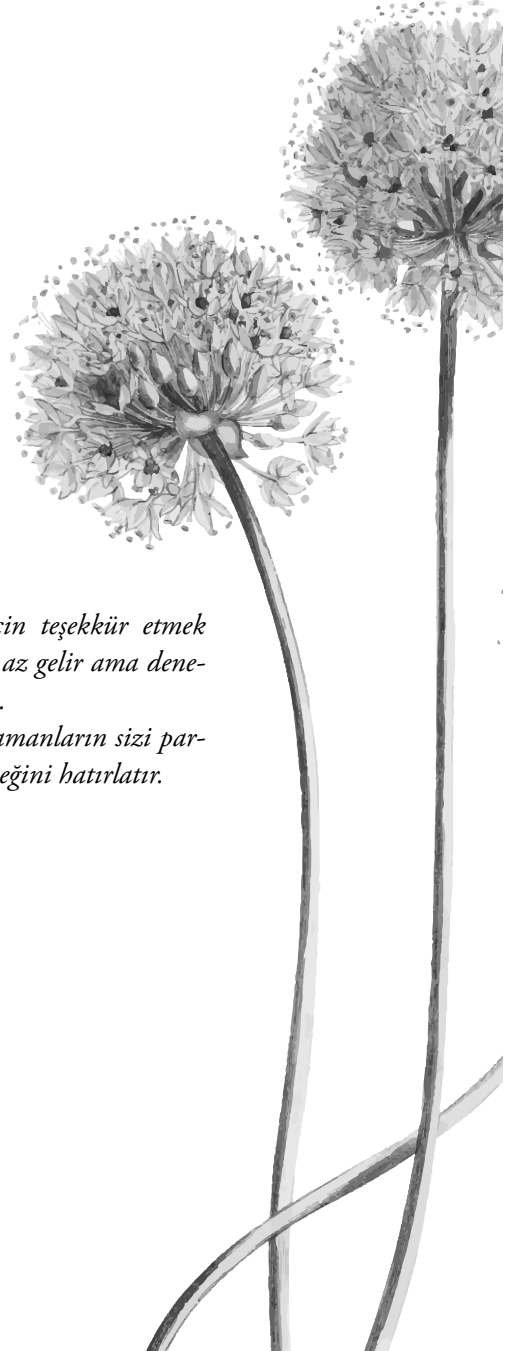
İÇERİK UYARISI

Bu kitap; alkolizm, uyuşturucu, küfür, ölüm ve sansürsüz cinsellik sahneleri içerir. Sadece yetişkin okurlara tavsiye edilir.

Sevgili okurlar,

*Hayallerimizi gerçekleřtirdiđiniz için teşekkür etmek
adına ne söylersem ya da ne yapsam az gelir ama dene-
meye devam edecek kadar inatıyım.*

Bu kitap sizin için. Umarım zor zamanların sizi par-alamayacağını, aksine şekillendireceğini hatırlatır.

YAZARIN NOTU

Bu kitaptaki olaylar, *En Parlak Gün Işığı*'nın bitiminden *on yedi yıl* sonra geçiyor.

Bu, farklı ana karakterleri olan bağımsız bir hikâye. Keyfini çıkarmak için *En Parlak Gün Işığı*'nı okumanız şart değıl, -gerçi ona dair sürpriz kaçırarak sahneler bulacaksınız- fakat Maddie'nin çocukluğunu ağabeyinin gözünden öğrenmek isterseniz o kitabı okuyabilirsiniz. Kim korkutucu bir dövme sanatçısının kız kardeşinin tatlı bale öğretmenine aşık olmasını okumak istemez ki?

Umarım Maddie'nin hikâyesini, benim yazmayı sevdiğim kadar keyifle okursunuz.

Maddie'nin kendi mutlu sonuna ulaşmasının vakti gelmişti.

Bölüm 1

MADDIE

Annem yüzünden başımda açık bir yarayla hastaneye gittiğimde dört yaşındaydım.

Ne yazık ki.

Dürüst olmak gerekirse, o güne dair anılarım fazlasıyla sisliydi. Yerde boş bir viski şişesi, orta sehpanın köşesinin keskinliği, annemin sarhoş çığlıklarının sesi dışında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Sonrası zaten hiçlikti.

Neden böyle tuhaf bir çocukluğun şanslı kazananı olduğumu tahmin etmem gerekseydi, bazı insanların böyle doğduğunu söylerdim. Kötü şansla yani.

Bakışlarım saç çizgimin sağ tarafının şeklini bozan yaraya kaymadan önce ela gözler bana baktı. Şu anda, düzeltemeyeceğim bir geçmişten çok daha büyük ve acil sorunlarım vardı.

Kyle dördüncü kez oynat tuşuna bastığında Tchaikovsky'nin ahenkli notaları odayı doldurdu. Ardından arkadaşımın sesini duydum. "Emin olmak için bir kere daha yapalım."

Hazır mıyım diye sormaya gerek duymadı çünkü cevabın her zaman "koca bir evet" olduğunu biliyordum.

Müzik içimde akarken diğer her şeyi; arkamdaki barrede* dans eden Kyle'ı, yüksek kattaki stüdyonun altındaki hareketli Norcastle sokaklarını, sokağın karşısındaki ofis binalarından atılan meraklı bakışları dışarıda bıraktım. Koreografiyi -altı dakikanın tamamını- ilk günden ezberlemiştim, o yüzden şimdi hareketler alışkanlık gibi geliyordu.

* Genelde bale stüdyolarında ve bazı spor salonlarında esneme, ısınma, duruş vb. egzersizler için kullanılan, genelde duvara paralel sabitlenmiş bir tür çubuk. (ç.n.)

Adagio, dönüşler, plié, tendu, rond de jambe, petit allegro, grand allegro, tekrarlar.

Giydiğim lacivert leotard* ve pembe taytımla, stüdyodayken hep olduğum gibi özgür ve yeniden doğmuş hissediyordum.

Kanatlarım sırtımda değil, ayaklarımdaydı.

Müzik sona erip başka bir Tchaikovsky klasiği -Kyle'la onun seçmeleri için çekeceğim fazladan bir *pas de deux*** - başlayınca rahatsızlık içinde sızlanan bacağıma görmezden geldim.

Bir gün. Sadece bir gün daha alıştırma yapacağım, sonra nihayet dinlenebileceğim.

İşimiz bittiğinde, Kyle gerçek bir sözcükten çok boğulmayı andıran nefes nefese bir ses çıkardı. “Tamam.” Elinin tersiyle kaşındaki teri silerek ikinci kafam çıkmış gibi bana baktı. “Tekrar yapmak istiyorsun, değil mi?”

Omuzlarımı silktim çünkü gerçekten yapabiliirdim. Ayrıca istiyordum ama Kyle saatlerdir benimle dans ediyordu ve bayılıp üç ay boyunca uyanmamak üzereymiş gibi görünüyordu. Bu yüzden ona gülümseyerek, “Sorun değil. Bence yarına hazırız,” dedim.

“Hem de nasıl.” Stüdyoya getirdiği portatif hoparlörden telefonunu almak için yanımdan geçerken omzuma vurdu.

Haklıydı; ben bu iş için doğmuştum, Kyle da öyleydi. Yarınki seçme kaydını halledebileceğimize dair aklımda tek bir şüphe bile yoktu. Bir ay sonraki yüz yüze seçmelere çağrıldığımızda da *-çağrılırsak* değil- yine başarılı olacaktık. Çünkü biz böyleydik.

Ben yalnızca dans etmek için doğmuştum.

“Yarın sabah on için stüdyo elli dördü kiraladım, aklında tut,” dedi bana yeniden, sanki böyle bir şeyi unutulabilirmişim gibi.

Karşılık olarak gözlerimi devirdim. “Dokuz buçukta oradayım. Dizliklerini unutma.” Ben yeri işaret ettiğimde aceleyle dizlikleri çantasına koydu. “Yarın bana atıştırma getirir misin lütfen? Şu yaptığın fıstık ezmeli barlardan?” Ağabeyimde hep işe yarayan yavru köpek bakışlarımı kullandım.

“Tabii,” dedi ama bana bakamayacak kadar meşguldü. Telefonu-

* Leotard gövdeyi kaplayan ama bacakları açıkta bırakan, unisex ve tek parçalı bir giysidir. (e.n.)

** Baledede kadın ve erkek dansçıların birlikte uyguladığı bir tür dans düeti. (ç.n.)

na her gün gelen yirmi küsür sohbet isteklerini inceliyordu. Hepsi, bir daha asla kaydolmayacağına yemin ettiği yeni bir tanışma uygulamasındandı. *Yalancı*. “Yarın görüşürüz, Mads. Seviyorum seni!”

“Ben de seni.” Ona öpücük attım ancak vicdansız arkadaşım el sallarken bana bir saniyeliliğine bile bakmadı. Gözleri telefonundaki, olduğum yerden bile görebildiğim altılı karın kaslarına yapışmıştı.

Neyse. Kyle son dört yıldır en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve onu çok seviyordum. Bu da iyi bir şeydi çünkü bundan sonra onu daha çok görecektim.

Norcastle Dans Okulu’ndan mezun olmamıza birkaç gün kala Norcastle Bale’den, bizi özel seçmelere davet eden bir e-posta almıştık.

Ülkedeki en prestijli bale topluluklarından birine resmen seçmelere gidecektik.

Biri. Beni. Hemen. Çimdiklesin.

E-postayı okuduktan sonra öylece stüdyo dairemin beyaz duvarına bakmış, bunun bizzat Bay Evren’in yaptığı başka bir şaka olup olmadığını düşünmüştüm.

Aksi takdirde ihmalkâr bir anne ve yetersiz bir babayla yetişmiş bir kızın, hayallerindeki bale topluluğuna katılması nasıl düşünülmüş olabilirdi? Sorumluluğu bu olmasa da onu büyüten ağabeyi sayesinde çocukluğunu zarar görmeden geçiren birinin?

Nedense balerin seçen birinin dikkatini çekmiştim ve beni istiyorlardı. Her daim ışığı görebilmemin tek yolu olduğu için dans eden *beni*. *Nefes* alabilmemin tek yolu buydu.

Fakat dakikalar geçmesine rağmen hiç kimse dolaptan gülererek çıkmadı ya da “Gizli kamera!” diye bağırırken alaycı parmağını bana doğrultmadı. Bu yüzden en sonunda yeni gerçekliğimi kabul lenmiştim.

Sonra da ağlamıştım. Tanrım, o kadar çok ağlamıştım ki. Ailem beni Warlington’dan, yüzlerce kilometre uzaklıktaki doğduğum şehirden duysa şaşırmazdım.

Kendimi sakinleştirdikten sonra ailemi aramıştım. Bu sefer de görüntülü konuşmada on bir yaşındaki yeğenim Lila’yla akacak gözyaşımız kalmayana dek ağlamıştık. Ağabeyim bize abarttığımızı söylese de yanağından aşağı akan o sinsi yaşı görmüştüm.

Bir gün sonra Kyle'in da davet edildiğini öğrenmiştim, böylece hemen işe koyularak kasetlerimiz için farklı rutinler ve hareketler bulmuştuk. Yarın büyük kayıt günüydü, koreografiyi uykumda bile yapabiliirdim ama riske atmayacaktım.

Bu yüzden, durmaksızın prova yaptıktan sonra Kyle'la birlikte gitmek yerine telefonumu çantamdan çıkarıp oynat tuşuna basıttım.

Elbette seçmelere girmek, topluluğa katılacağım anlamına gelmiyordu. Fakat bir kez daha bir şeyleri devam ettirebileceğimi kanıtlama fırsatı bulmak benim için çok önemliydi.

Müzik başlarken sağ bacağımı ovarak hafif ağrımaya başlamasını görmezden gelip bir daha tekrarladım. Sonrasında alacağım sıcak duş ve yapacağım masajla düzelmeyecek bir şey değildi.

Bale, küçüklükten beri sürekli hayatımın bir parçasıydı. İlk der-simi dört yaşındayken almıştım. O zamandan beri en büyük hayalime ulaşmak, -yani bale lisans eğitimini tamamlamak- bir bale topluluğuna katılmak ve tutkumdan bir kariyer inşa etmek için çalışıyordum.

On yedi yıl önce ilk bale öğretmenim -şu anda yengem- olan Grace'e beni mutlu ettiğİ müddetçe dans etmeyi bırakmayacağıma dair söz vermiştim. Kalbimi yumuşattığı müddetçe. Bunca zaman sözümü tutmuştum.

Hiçbir zaman da durmayacaktım. Hayalimi yaşamak için ödemem gereken bedel günde on iki saat alıştırma yapmaksızın ödeyecektim.

Müzik bitti ve yeniden başladı.

Adagio, dönüşler, plié, tendu, rond de jambe, petit allegro, grand allegro, tekrarlar.

Yeterince alıştırma yapmadığım için başarısız olup bu fırsatı tepmeyecektim. Yirmi bir yaşındayken hayallerimin kariyeri gümüş tepside önüme sunulduğu için şanslıydım, bunu ziyan etmeyi düşünmüyordum.

Arkadaşlarımla daha sonra takılabiliirdim. Ailemi de daha sonra görebiliirdim.

Telefonum çaldı ama görmezden geldim. Muhtemelen ağabeyimin günlük hatırlatmalarından biriydi.

“Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır,” derdi. Benim gibi fazla hızlı büyümek zorunda kalmış bilge biriydi. “Hepimiz yapabileceğine inanıyoruz. Sana her şeyden fazla inanıyorum, sen de biliyorsun. Bu işi halledeceksin, prenses. Kendine çok yüklenme.”

“Biliyorum, Sammy,” diye cevaplardım her seferinde. İçine sığarak büyüdüğüm o korumacı yanından hem nefret ediyor hem de seviyordum.

Mezuniyetten sonra onları Warlington’da ziyaret edeceğime söz vermiştim ancak bir anda seçmeler ortaya çıkmıştı. Her daim beni destekledikleri için anlıyorlardı, ben de eve her dönüşümde hissettiğim suçluluğa fazla odaklanmamaya çalışıyordum. Yine onların sorunu haline gelmek istemiyordum. Onların...

Şimdi olmaz, Maddie. O düşünceyi başlamadan durdur. Odaklan.

Adagio, dönüşler, plié, tendu, rond de jambe, petit allegro, grand allegro.

Yine de göğsümdeki boşluk birazcık daha genişledi.

Seviliyordum. Takdir ediliyordum. Başımın üstünde bir çatıyla, masamda yemekle, anne ve babadan oluşmasa da benim iyi bakıldığımdan emin olmak için dişile tırnağıyla çabalayan iki insandan oluşan bir aileyle büyümüştüm.

Ağabeyim beni seviyordu. Grace beni seviyordu. Yeğenim beni seviyordu.

Banka hesabımda para vardı.

Arkadaşlarım ve üniversite diplomam vardı.

İsteyebileceğim her şeye, hatta çok daha fazlasına sahiptim.

Ama sorun da buydu, değil mi? Lanet sorunun buydu.

Bir anlığına zihnimin içine hapsoldum, kâbuslarımda kaybolmamak için elimdekilere şükrettim.

Ardından geleceğim yok oldu.

Ani bir acı bacağımlı delip geçti ve bileğim burkuldu.

Uzuvlarım artık bana ait değilmiş gibi düştüm, bana çok fazla şey veren bedenimi artık kontrol edemiyormuşum gibi düştüm.

“Siktir, siktir, siktir, *siktir*,” diye tısladım nefes nefese. Parmaklarımı sağ ayak bileğime dolayıp acıyla bağırdım.

Bu doğru değildi. Olmaması gerekiyordu.

Hayır, hayır, hayır...

Bu kötü rüyadan uyanmayı bekledim fakat bacağımdan yayılan acı bana kabul etmeyi reddettiğim şeyi söylüyordu. Uyumuyordum.

Gözyaşları ayağıma düştü ve keder bir anda üzerime ölümcül bir gelgit dalgası misali çarptı.

Hareket etmeye çalıştım ama sanki birisi keskin bir bıçakla ayak bileğimi doğruyordu.

Tamamen karanlığa gömülene kadar yavaş yavaş sönen o ışık için ağladım.

Hayatındaki bir şeyin, kendisi için yaratacağı ve geliştireceği bir şeyin sonunu getireceğine inanmaktan başka bir şey istemeyen o küçük kız için ağladım.

Ardından... çığlık attım.

Tekrar çığlık attım.

Sonra da hiçbir şey hissetmedim.

Bölüm 2

MADDIE

“Hadi, prenses. Bir şeyler yemen lazım.”

Cevap olarak herhangi bir ses çıkardıysam bile tamamıyla istem-sizdi. Bugün uyanık olmak istemiyordum.

Elbette baştan savma cevaplar ağabeyimde hiçbir zaman işe ya-ramazdı.

Stüdyo dairemin küçük mutfağında peynirli omlet (teselli yi-yeceğim) yapmayı bitirip bana -ters ters- bakmak için döndü ve devasa, dövmele kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sakın bana oflama, küçük hanım.” Sadece kısmen şaka yapıyordu.

Ona yine ofladım çünkü bugün uyanık kalmak iste-miyordum, o da bunu biliyordu. Ne de olsa on dört yıl boyunca onun çatısının altında yaşamıştım.

Normalde fazla asabi olmam hoşuna gitmez-di, bu yüzden yalnızca iç çekip yatakta yanıma oturması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

İnsanın hayatta bir kez karşısına çıkacak fırsatı kaçırmış-tım; kendi adıma üzülmeliydim.

Üzülüyordum da. Bu dünyadaki her şeyden çok üzülmüyordum.

Ağabeyim sıcak elini omzuma koydu. “Bileğin nasıl?”

Bok gibi, Sammy. Bok gibi.

Sadece omuzlarımı silkerek cevap verince suçluluk bir kez daha beni diri diri yemeye başladı.

Ona karşı hiçbir zaman bu kadar zor biri olmamıştım. Ağabeyi-mi her şeyden çok seviyordum; bebek sahibi olmaya hazır olmayan bir anneden doğduğum günden beri benim uğruma yaptığı fedakâr-lıkları hafife almıyordum. Her daim ağabeyim, en yakın arkadaşım, koruyucum olmuştu. Onun sevgisi ve desteği olmasa kaybolurdum.

Ama...

Başka bir şey söylemeden mutfağa giderek dondurucudan bir buz torbası çıkardı. Etrafına bez dolayıp ben pencereden dışarıya, üzüntüyle sessiz Norcastle sabahına bakarken ayak bileğimin üzerine koydu.

Gökyüzü olabildiğince açıktı. Kuşlar ötüyor, güneş ışıkları Grace'in bana ev hediyesi olarak aldığı beyaz perdelerden içeri sızıyordu. Pencere pervazında onun bir başka hediyesi duruyordu; kadın büstü şeklindeki fazlasıyla havalı bir çiçek vazosu. Sammy korkunç olduğunu düşünüyordu.

"Randevun bir saat sonra. Çıkmadan önce bir şeyler yemen gerek," dedi sabırlı bir sesle. "Gergin olduğunu biliyorum ama sana Doğu Yakası'ndaki en iyi fizyoterapisti buldum. Doktor Simmons yıllardır atletlerle çalışarak deneyim kazanmış ve hepsi tamamen iyileşmiş. Emin ellerde olacaksın."

Bugün, posterior ayak bileği sıkışması rehabilitasyonumun ilk günüydü. Ayrıca hayır, bu bir kâbus değildi. Kontrol etmek için kendimi birden fazla kez çimdiklemişim.

Ameliyat olmam gerekmediği için şanslıydım, bu da tedavi sürecinin daha hızlı olacağı anlamına geliyordu.

Ancak fark etmezdi, değil mi? Norcastle Bale'ye girmeyecektim. Seçmeler özeldi, tek seferlikti. Eğer şansını kaçırsan her şey biterdi. Şeker dağıtır gibi davetiye dağıtmıyorlardı ve ikinci bir şansım olmayacaktı.

"Aç değilim." Konuştuğumda, dün geceki "iyi geceler" değişimden beri tek bir kelime dahi söyleyemediğim için sesim pürüzlü çıktı. Zaten o kadarını söylemem bile fazlaydı.

Ayrıca ne kadar iyi olursa olsun, Doktor Simmons denen kişi umurumda değildi. Benim aptalca batırdığım şeyi sihirle düzeltemezdi fakat Sammy'nin bunu duymasına gerek yoktu.

Ağabeyim hüsrarla dolu olduğunu hissettiğim derin bir nefes alarak eliyle yüzünü ovuşturdu. Belki bu durum beni boktan bir kız kardeş yapıyordu ama gözlerinin altındaki yoğun torbaları ve yüzünün her yerine yerleşmiş yorgunluğu şimdi fark etmiştim. Kalbim sıkıştı.

Şerefsizlik ediyordum. İsteyebileceğinden fazla sevgi ve destek almasına rağmen yine de elinde olmayanlardan şikâyet eden nankör, düşüncesiz pisliğin teki gibi davranıyordum.

Dans stüdyosunda ayak bileğimi incittikten sonra doğru düzgün hareket edememiştim. Neyse ki Kyle hâlâ yakınlardaydı, beni hemen acil servise götürmüştü.

Aslında ikimizin de en son acile götürüldüğüm zamana dair iyi anılarımız yoktu. Hiç kafanızda açık yaranız olmuş muydu? Evet, pek eğlenceli bir gün değildi.

Hastane onu aramış, ağabeyim de durmaksızın saatlerce araba kullanarak buraya gelmişti. Kyle'a teşekkür edip görevi devraldıktan sonra beni daireme götürmüştü, son birkaç gündür de yanımda kalıyordu. Market alışverişi, temizlik yapmak, buz torbalarımla kompresyon bandajlarımı değiştirmek, bir rehabilitasyon merkezi bulmak... Hepsini o yapmıştı.

Sammy benimle ilgilenmek için karısını ve kızını arkasında bırakmıştı. Sahip olduğu dövme salonu Inkjection'ı Trey amcamın ellerine bırakmış, sırf ben bacağımın sorun çıkarmaya başladığını görmeyi reddettim diye bütün randevularını iptal etmişti.

Reddetmiştim. Şimdi de...

Şimdi de dört yaşından beri inşa ettiğim her şey gitmişti.

Sana müstahak.

"Sammy..." Elimi çocukken defalarca yaptığım gibi ona uzattığım sırada sesim kısıktı. Dövmeli parmakları benimkilere dolanıırken ifadesi yumuşadı.

"Üzgünüm."

Tamamen darmadağın bir halde değilmişim gibi sadece başını iki yana salladı. "Üzgün olmanı gerektiren bir şey yok. Hep yanında olacağım."

"Biliyorum ama..."

"Şşt..." Elimi sıkıp her zaman yangınımı söndürmeyi başaran, güven veren gülümsemelerinden biriyle bana baktı. "Özür dilemene gerek yok. Yemek ye yeter. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımınla onayladım çünkü en azından bunu ona borçluydum. Sammy son bir kez daha elimi sıktıktan sonra peynirli omlet tabağı-

nı aldı, neredeyse kokusu bile beni ağlatacaktı. “İşte.” Tekrar yatağa oturarak dumanı tüten tabağı bana uzattı.

İlk ısırığımı alıp yeniden gözlerinin altındaki torbalara odaklandım. Son birkaç gündür yüzünü gölgeleyen bitkinliğe rağmen ağabeyimin yakışıklı bir adam olduğu su götürmez bir gerçektir. Ebeveyn konusunda pek şanslı değildik ama genlerimizden şikâyet edemezdik.

Kırk yedi yaşındayken bile kaslı yapısı, on yedi yıl önce vasım olduğu halinden çok farklı değildi. Sık sık spor salonuna gitmesi kesinlikle işe yaramıştı. Eve döndüğünde ter kokmasına rağmen benim ve kızının başını kolunun altına sokmaya çalışsa bile... Öyle de iğrençti işte.

İki kolu birden dövmeyle kaplıydı; elleri, parmak eklemleri, boynunun yan tarafı, sırtındaki ve bacaklarındaki derinin bir kısmı. Benim çizim aşkımın ondan geçtiği belliydi. Ağabeyim kadar yetenekli olmasam da -onun Warlington’un en popüler dövme sanatçısı olmasının bir nedeni vardı- o kadar da kötü değildim.

Geçen yaz kaburgalarımın üzerine yaptığı küçük bir kelebek dövmesi tasarlamıştım ve harika görünüyordu.

Birkaç kır saçının dışında -bundan tamamen Lila ve beni sorumlu tutmakta ısrarcıydı- ağabeyim tek bir gün dahi yaşlanmış görünmüyordu.

“Gitmeden önce kısa bir şekerleme yapmak ister misin?” diye sordum ağzım doluyken. Onu sinirlendiren bir şey olduğunun farkındaydım ama bugün beni azarlamayacağını biliyordum. “Ben kanepede kitap okurken yatakta yatabilirsin.”

Tahmin ettiğim gibi başını iki yana salladı. Ağabeyimi severdim ama bazen fena halde inatçı oluyordu. Geçen haftadan beri, bir doksan boyunda bir adam için kesinlikle rahat olmayan kanepemde uyuyordu. “Böyle iyiyim.”

Kaşımı şüpheyle kaldırdım, buna biraz olsun inanmamıştım. Sammy sadece saçımı karıştırdı ve ben bitirdikten sonra tabağı ellerimden aldı. “Bir tane daha ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Yine de... “Bana bir tane çikolata verebilir misin, lütfen? İkinci çekmecedeyim.” Yalvarırken dudaklarımı bile

sarkıttım. Ailemizde herhangi biri -Grace, Lila veya ben- ona yavru köpek bakışları atar atmaz yumuşadığı gayet iyi bilinirdi.

Hem o sert katmanının altında yumuşacık bir kalp taşıması benim suçum değildi ki. En azından fırsatı değerlendiriyordum.

Ben biraz daha yavru köpek bakışı attıktan sonra, “Bunun hiçbir besin değeri yok ve iyileşmen için besleyici şeyler yemen lazım ama peki,” dedi pes ederek. *Gördünüz mü?* İşe yarıyordu. “Fakat sadece bir şeyler yemeni istediğim ve şu anda ne olduğunu umursamadığım için.”

“Tabii tabii.” Ağabeyim elinde çikolatayla yatağa yaklaşırken ellerimi sevinçle birbirine çarptım. Bu sesi duyunca gülmeye başladı. Günlerdir duyduğum en iyi sestti.

Telefonum komodininin üzerinde titreyince kalbim sıkıştı. Kimin aradığını biliyordum çünkü geçen haftadan beri durmaksızın bana mesaj atıyordu.

Kyle’ın ilk mesajını, sonra ikincisini, sonra onuncusunu görmezden gelmiştim. Kartopunun büyüme devam etmesine izin verdikçe kendimden biraz daha nefret etmiştim. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim. Şu anda o kadar yoğunum ki Kyle’ı düşünmek fazla katlanılmaz geliyordu. Ayrıca boktan bir arkadaş olmama yol açıyordu...

İşte. Listeye yeni bir şey daha eklemiştim.

Kötü evlat? Tamam.

Nankör kız kardeş? Tamam.

Berbat arkadaş? Tamam.

“Hadi, fıstık. Giyinmen lazım, yoksa geç kalacağız.”

Suçluluğu bir kenara iterek ağabeyimi gardırobumdan giymek istediğim kıyafetleri vermesi için yönlendirdim ve banyoya bizzat gitmek üzere koltuk değneklerimi kullanmakta ısrar ettim. Duşa güvenle girdiğimi haber verdikten sonra zihnim, son birkaç gündür açığa çıkaramadığım karanlık çukurun içine düştü.

Ben sakatlandıktan sonra, Kyle seçmeleri için son anda partner bulmak zorunda kalmıştı. Bana gönderdiği cevaplanmamış onlarca mesajın arasında Polina’nın müsait olduğunu okumuştum. Arkadaşım benim yüzümden şansını kaçırsaydı, kendimi asla affetmezdim.

Kaseti çekebildiğini öğrendiğimde üzerime bir rahatlama çökmüştü.

Çünkü o, Norcastle Bale'nin yüz yüze seçmelerine kabul edilmişti.

Onu tebrik etmek için aramam gerekirdi çünkü onunla gerçekten ama gerçekten gurur duyuyordum. Destek vermeyen aile üyelerinin ve tayt giydiği için ona gülen "arkadaşlarının" arasında bir balet olmakta ne kadar zorlandığını biliyordum. Hepsi şerefsizdi.

Kyle iki yıl önce ailesine açıldıktan sonra kendini kaybettiğinde yanındaydım. Babası başlangıçta kabul etmemişti. Hayatındaki en önemli -uğrunda fazlasıyla çaba sarf ettiği- dönüm noktasında yanında olmak istemiştım ancak onun yerine mesajlarını görmezden geliyordum.

Yirmi bir yaşında olabilirdim ama görünüşe göre büyüyemiyordum.

Yaşlar yanaklarımdan aşağı akarken başımı düşün altına sokup sıcak suyun hepsini yıkamasını umdum. Fakat gerçeği yıkayamazdı; bedenimi dinlesem belki seçmelerdeki yerimi kutluyor olabilirdim. Şimdiyse bedenim onu *dinlediğimden* emin oluyordu.

"Prenses? İyi misin?" Ağabeyimin sesindeki endişe, duşta çok uzun süre kaldığını gösteriyordu.

"Evet! Şimdi bitiriyorum!" diye sesledim. Gözlerimi ovup çıktığımda fazla kırmızı ve şişkin görünmemelerini umdum.

Saçımı sadece bir kez şampuanladım. Saç kremini ve vücudumu yıkamayı boş vererek aptal ayak bileğimin izin verdiği kadar hızlıca dışarı çıktım.

B planım yok değildi. Seçmelerden geçeceğime dair herhangi bir güvence olmadığı için katılabileceğim dans topluluklarını çoktan araştırmıştım. Ne var ki tamamen iyileşene kadar seçmelere katılamıyordum, bu yüzden Grace yakınlardaki bir stüdyoda bale dersi vermemi teklif etmişti. Kendimi hiç öğretmen olarak hayal etmemiş olsam da hayatımda bir şeyler yapmam gerekiyordu. Öyle değil mi?

Zaten bir yerde çalışıyordum ama ağabeyim işe girmem konusunda bana hiç baskı yapmamıştı. Aslında önemli bir şey değildi; evden uzakta yaşadığımdan masraflarımı çıkarmak için haftada birkaç akşam garsonluk yapıyordum.

Sammy yeterince şey feda etmişti; üstelik Lila'ya bakması gerekiyordu. Şimdi bir de rehabilitasyonum çıkmıştı. Bu kadarı çok fazlaydı.

Koreografi ya da öğretmenlik alanında kariyer yapmak isteyip istemediğime karar verene ya da bir dans topluluğuna katılana kadar, Warlington'daki evime dönmek istemiyorsam çalışmam gerekiyordu. Ayrıca dönmek istemiyordum çünkü Norcastle'ı seviyordum.

Ben buraya *aittim*. Bunu hissedebiliyordum.

Çalıştığım barın müdürü olan Monica, iyileşir iyileşmez işime dönebileceğimi söylemişti ama en az iki ay boyunca ödeme alamayacaktım. Her şeyi yoluna koymaya çalışırken ailem beni finansal olarak destekleyebildiği için şanslıydım. Yine de bu, hoşlandığım bir durum değildi.

“Prenses?”

“Geliyorum!”

Kendime acıma vakti sona ermişti. En azından şimdilik.

Saçımın bir kısmını kurutup en rahat kıyafetlerimi giydikten sonra Sammy'yle birlikte sakatlık rehabilitasyon kliniğine doğru yola çıktık. Neyse ki binamın asansörü çalışıyordu da beni yedi kat aşağı taşımak zorunda kalmadı. Eğer gerekseydi bunu kesinlikle yapardı. Ağabeyim, istemediği bir durum olsa bile sevdiği insanlara yardım etme konusunda sınır tanımazdı.

Kliniğe yaptığımız yolculuk boyunca çoğunlukla sessizdi. Grace, rehabilitasyondaki ilk günüm için iyi şanslar mesajı attığında midem kasıldı. Çünkü bugün tam da oraya gidiyordum. Stüdyoya değil, bir rehabilitasyon kliniğine.

Yirmi bir yaşındayken kariyerimi tamamen mahvetmiştim ve geri dönüş şansım yoktu. Doktor Simmons ne kadar harika olursa olsun, bunu düzeltmeyecekti.